

2

Der var en lang kø foran disken hos slagter Gustave Barbaroux, og det var der næsten altid, men når tiden trak ud, benyttede de ældre sig af, at der var sat en række klapstole op længst til højre i lokalet og lige foran den ekstra køledisk.

Det var slagtersvenden Francis' ide. Han havde bemærket, at de ældre kunne døje med at stå så længe, og hvad var så mere naturligt at give dem mulighed for at sætte sig. Barbaroux havde ikke været ovenud begejstret for ideen. Han mente, at der kunne gå kuk i kødannelsen, og at de siddende ville have svært ved at finde ud af, hvornår det var deres tur til at rejse sig igen og stille sig foran disken. Men Francis havde det argument parat, at det måtte man overlade til kunderne selv at finde ud af, folk var jo ikke aggressive, så det ville ikke være noget problem.

Det blev det heller ikke. De ældre var lykkelige for stolene, og ofte sad de frivilligt længe over den tid, hvor det var deres tur, fordi de snakkede så godt sammen, og når de nu sad ned, var det jo også underordnet, om de blev sprunget over et par gange.

Ordningen med stolene fungerede fint.

Og der var også meget at sidde og snakke om. Byens miserable tilstand. Bulldozernes hærgen. Støjen. Vanskelighederne – og faren – ved at færdes i byen. Alle kunne blive enige om, at borgmesteren var gået amok og havde grebet tingene forkert an.

Og Barbaroux gav sit besyv med fra sin plads bag disken. Han var ustyrlig rasende over tingenes tilstand. Borgmester Dalmasso havde næppe nogen større kritiker, modstander, ja fjende i byen end slagter Barbaroux.

”Han er en nar”, råbte Barbaroux, mens han gjorde en kylling i stand. ”Uduelig., En katastrofe. Den mand må standses. Jeg vil sætte mig i spidsen for en protestbevægelse!”

Døren gik, og ind trådte mademoiselle Joëlle og som sædvanlig osende af sex, barskuldret og med fremskudt barm og en svimlende kavalergang. Barbaroux glemte alt om sit fjendskab til borgmesteren, øjenbrynene røg op i panden, og smilet bredte sig hen imod ørerne. Alle vendte sig om, alle vidste, at den pigeglade slagters opmærksomhed nu var rettet mod en af byens kønneste

damer. Mændenes beundrende og ind imellem også glubske blikke ramte hende som pile, men det var hun så vant til, og hun hilste alle med et muntert *messieurs/dame*. Tre tykke koner i blomstrede, ærmeløse kjoler kvitterede med sammensnerpede mund.

Florianne, Barbaroux's grimme kone, der sad ved kassen, røbede ikke med en mine, hvad hun tænkte. Alle disse mokker i deres sommerpragt, som sværmede i byen, havde kun hendes foragt, men Barbaroux havde nu i årevis pålagt hende at behandle alle kunder, *alle som en*, med den venlighed, som de havde krav på. Og ellers kunne hun blot læse, hvad der med rødt stod skrevet hen over fliserne på bagvæggen. *Her er det kunden, der er konge*

”Gælder det måske også mokkerne,” havde Florianne engang spurgt.

”Ja, det gælder også *damerne*” svarede Barbaroux og lagde tryk på damerne. ”Det er dem, der bestemmer indkøbene, og de har også kongestatus”

På en af stolene sad den gamle smed Touchebæuf og ventede på, at det blev hans tur. Han var nu efterhånden blevet 95 år, men det så ikke ud til at genere ham synderligt, men han var lykkelig for, at man nu hos slagter Barbaroux kunne få lov til at hvile benene. Her havde man så også lejlighed til at sidde og snakke med de andre, når det nu ikke længere var muligt i fred og ro at nyde sin pastis på *Café de Paris* oppe på *Place de la Mairie*. Når venlige mennesker i køen gjorde ham opmærksom på, at det nu måtte være hans tur, vinkede han dem ofte frem og rystede smilende på hovedet. Han havde rigelig tid, og han foretrak at blive siddende, hvis han var i gang med en god snak med sin sidemand.

Selv om det kneb lidt med hørelsen, havde Touchebæuf opfattet Barbaroux's krigserklæring og truslen om en protestmarch.

”Jeg vil være med”, råbte han. ”Vi vil sammen gå i spidsen for optøget gennem byen, hvis vi ellers kan komme til for bulldozere og opgravninger. Jeg er dødtæt af den slikne ligrøver, som nu er i gang med at ødelægge vores by.”

En af konerne på stolerækken lænede sig frem og sagde, at hun havde aldrig været glad for den borgmester og hans påfund, men hun ville dog gøre opmærksom på, at man vel ikke kunne laste ham for, at det underjordiske ledningsnet viste sig at være råddent.

”Det gør vi heller ikke,” sagde Barbaroux og hvæssede hidsigt sin kniv. ”Det er ikke det, vi anklager ham for. Vi raser, fordi han ikke har bestilt andet lige fra den første dag end at sætte alle mulige arbejder i gang for at forskønne byen og så, lige oven i al den postyr, graver hele bymidten

op for at lave et åndehul. Ingen har klaget over svigtende vandforsyning eller brud på kloakanlægger, så det havde nok holdt et år eller to endnu, og så havde vi da fået et lille pusterum. Dalmasso er ude af stand til at organisere og tilrettelægge arbejdet. Det er det, der er i vejen med ham.”

Francis havde en pointe. ”Der er da heller ingen logik i, at borgmesteren vil gøre byens største og mest levende plads til et refugium fra tyverne samtidig med, at han kræver mere dynamik og ramasjang.”

”Han ved vist ikke, hvad han vil” bemærkede Touchebæuf. ”Men jeg ved, hvad jeg vil. Jeg vil se hans hoved på et fad.”

Barbaroux svingede kniven i luften. ”Det lader sig let ordne, men det bliver ikke udstillet i min forretning.”

Florianne sad stille ved kassen og surmulede. Hun deltog aldrig i al den snak, der fandt sted i butikken. Den irriterede hende. Hun ville helst have ro omkring sig, og med hensyn til borgmesteren, mente hun, at man burde se tiden an og ikke hidse sig op, fordi der var nogle problemer med at komme rundt. Det ville jo få en ende, og så ville alle være glade igen. Det var nu hendes overbevisning.

Alle, der var fortrolig med hendes udseende, kunne godt ved nærmere betragtning se en lille forskel. Hun var knap så grå og gnaven som tidligere. Lige siden hendes forbløffende amorøse eventyr med en rosegartner, var hun gået lidt oftere til frisør, og hun havde ved diskret brug af eyeliner og øjensværte givet sit ansigt et lille lift. Hun vidste, at Gustave havde bemærket det, men han sagde ikke noget. Det var også lige meget. Hun gjorde det for at stimulere sig selv .

Det var et lidt mærkeligt ægteskab, hendes og Gustaves. Hun havde bedraget ham med rosegartneren, og han gik i seng med alle byens kønne damer, om end kun i tankerne. Han havde kun søde piger og modne, charmerende damer i hovedet. Men Florianne havde plejet ham med omhu, da han blev hårdt ramt af papegøjesyge, og han havde betalt en uhyre sum, da hun blev kidnappet og forbryderen forlangte en løsesum, som ingen troede, at han var villig til at betale. I virkeligheden var de ved naturens lune svejset sammen og kunne aldrig skilles. Men somme tider kunne hun godt spekulere på, hvordan det ville gå, når de ikke længere havde forretningen og var alene sammen. Heldigvis kunne hun regne med, at han ville tilbringe en del tid hver dag med at spille petanque, og han holdt også af at gå på café sammen med vennerne, så måske havde hun alligevel ikke noget at frygte.

Barbaroux var begyndt at tale om, at det snart kunne være på tide at tage sin retræte, og han havde også haft fortrolige samtaler med Francis, som var blevet tilbudt forretningen.

Francis havde smilet stort første gang, emnet blev berørt. ”Jamen De ved da godt, monsieur Barbaroux, at jeg umuligt kan købe en forretning. Det vil vare længe, før jeg får råd til det, med mindre jeg vinder i lotteriet.”

”Pengene er ikke noget problem,” afgjorde Barbaroux. ”De begynder med at forpagte forretningen og betaler mig en sum hvert år, og så får vi se, hvordan det går. Snak med fru en om det. Hun må være klar til at kunne rykke ind her i butikken, når jeres to par tvillinger skal gå i skole.

Francis var gift med fiskehandler Raboulet’s kønne datter Nicole., som indtil de to par tvillinger kom til verden, havde hjulpet sine forældre i butikken. Den var genbo til slagteren, og i et par år havde Francis og Nicole sendt talrige hede øjenkast til hinanden tværs over rue du Marché, indtil det endte med bryllup.

Det var ved den lejlighed, at Raboulet og Barbaroux sluttede fred. I mange år havde Barbaroux set ondt til Raboulet på grund af hans ærkekommunistiske sympatier. Men udviklingen i verden gjorde det mere og mere latterligt at være kommunist, og så gik Raboulet over til De Grønne. Det fandt Barbaroux ikke gjorde nogen større forskel, og desuden kunne han ikke fordrage fisk, men så ved brylluppet fandt de begge tiden inde til at afslutte deres uvenskab, og de rakte hinanden hånden.

”Nu er vi jo også blevet en slags svigerforældre,” sagde Barbaroux.

Nu herskede der altså fred i handelsgyden, som heller ikke var berørt af borgmesterens bulldozere og hærværk. Grønthandler Filippi var som sædvanlig oplagt til narrestreger, og hans kunder elskede ham for det, også når han forskrækkede dem ved at optræde med sine gummimasker og pludselig dukkede op enten som abe, som præsident Chirac eller som Le Pen, den barske leder af det halvfascistiske parti National Front. Han var også god til at efterligne deres stemmer. Mange mente, at han skulle have været komiker og ikke grønthandler.

”Aldrig i livet,” sagde Filippi. ”Hvis jeg var professionel komiker, ville det ikke længere være morsomt for mig selv.

På samme måde havde han det med opera. Han var en stor operaelsker, og han havde en glimrende stemme, så kunderne fik uddrag af Rigoletto, Barberen i Sevilla og Carmen samtidig med, at han fyldte deres kurve med gulerødder, bønner, courgetter, gratis bundter persille, meloner ferskener og anden frugt. Men han var glad for, at han ikke havde valgt karrieren som operasanger, for så ville hele fornøjelsen ved at synge forsvinde. Det var hans mening.

”Jamen bliver De da aldrig træt af at være grønthandler,” spurgte en kunde ham engang.

”Nej,” svarede Filippi med stor overbevisning. ”For mig gør det livet grønt”. Og så fik kunden et uddrag af Aida.

Bageren André Piroux havde haft den sorg at miste sit æsel Muffy. I mange år havde den tre gange om dagen vandret frem og tilbage mellem bageriet, der lå i den modsatte ende af byen, og butikken i rue de Marché med to kurve fyldt med det nybagte brød. Den var så fortrolig med sin rute og sin rutine, at den hurtigt kunne gøre turen alene, og den var blevet et populært indslag i gadebilledet.

Men nu var Muffy død mæt af dage, og Piroux havde engageret en ung pige til at afløse Muffy. Med en gittervogn på fire hjul og klædt i små shorts og bar mave gjorde hun de tre ture med det nybagte brød. Hun var lige ved at være lige så populær som Muffy. Med et blik på hendes søde, vrikkende bagdel erklærede Barbaroux, at hun var en kvik og opmuntrende afløser for det gamle æsel.

Livet i Clos-de-Provence ville stadig have været fuld af charme, sødme og mange glæder, hvis ikke det havde været for den rastløse borgmester og alle hans skøre ideer.